

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A láthatatlan kapocs**

1. Az átörökített tartás

Cső-Mária

Az őrszem nehéz csizmáinak kopogása lassan elenyészett a csarnok fémvázass visszhangjában. A levegő sűrű maradt az izzadságtól és az elfojtott rettegéstől. Alinda combjai görcsösen remegtek a hirtelen átvállalt túlterheléstől; a wattmérő mutatója lassan visszaállt a megszokott, gépies értékre, de a lány mellkasa még mindig szaporán emelkedett.

– Elment – suttogta Alinda, hangja szaggatott volt és vékony. – Sikerült.

A nagymama görcsösen kapaszkodott a fémkarfába, szürke orcáján verejtékcseppek csorogtak le a barázdákban. Nem csupán a fizikai kimerültség kínoztta, hanem a megaláztatás és a dermesztő félelem, amit a felügyelő fagyos tekintete hagyott maga után.

– Nem kellett volna megtenned... – nyögte ki az idős asszony, meg-megicsorduló ritmusban hajtva tovább a pedált. – A kolónián a szabály védi az életet. Ha elvisznek...

– Akkor mi marad belőlünk? – vágott közbe a lány fojtott indulattal. – Ha hagyom, hogy összeomolj? Emberek vagyunk még egyáltalán, vagy csak szerves üzemanyag a generátorokhoz?

János-G534 óvatosan oldalra pillantott, tekintetével a nagymamát keresve. A számsor mögött megbúvó férfi arca feszült volt a veszélytől, de a szemeiben megvillant a tiszta, tiltott melegség. Az a csendes gondoskodás, amit a hálózat törvényei kíméletlenül büntettek.

– Ember az, aki óvja a másikat – mondta János halk, szaggatott kimértséggel. – Amíg félünk egymásért, nem csak alkatrészek vagyunk.

A nagymama ráemelte tekintetét, s a hideg csarnokban egyetlen pillanatra elcsendesült a csapágyak baljós zúgása.

2. A túlélés áramköre

Téli-Eszter

Az őrszem nehéz, fémes léptei lassan elhaltak a folyosó gőzös homályában, de a feszültség nem oldódott fel a tizennégyes fülkében. A sárga jelzőfény ugyan

visszaszelídült a megszokott zöldre, az izmokban maradó görcsös remegés azonban tisztán jelezte a veszélyt. Alinda még mindig kapkodta a levegőt; az áttétel hirtelen átvétele megmentette a nagymamát az adagcsökkentéstől, de a saját tüdejét a végsőkéig kimerítette.

– Felelőtlen kölyök – csattant fel János-g534 hangja a szomszédos pedálsor felől. A férfi arca sápadt volt a megfeszített munkától, szemeiben dühös szikrák égtek. – Egyetlen kimaradt ciklus elég lett volna, hogy mindhármunk fejadagját megnyirbálják. A rendszert nem érdekli a dühöd.

– Nem hagyhattam, hogy összeroskadjon! – vágott vissza Alinda, bár a torka égett a száraz, sós gőztől. – Mi nem gépek vagyunk, amelyeket kicserélnek, ha elkopik a tengelyük!

A nagymama nem szólt semmit, de ujjai fehéredésig szorították a vasmarkolatot. Az öregasszony tekintetében ott bujkált az a régi világ, ahol az emberi értéket még nem kilowattórákban mérték. János azonban megrázta a fejét, és még keményebben taposta a hajtókart.

– De, pontosan azok vagyunk – sziszegte János. – Alkatrészek a kolónia dobjában. Ha elfelejted a fegyelmet, nem ember leszel, hanem pusztá hulladék a szelektálóban. Az marad ember, aki túléli a holnapot is.

Alinda összenézett a nagymamájával. A fém szaga és a nyers energia lüktetése mögött ott lebegett a megválaszolatlan kérdés: vajon mennyi maradhat meg a méltóságból ott, ahol a pusztá létezés is csak egy energiagazdálkodási egyenlet eredménye?

3. A láthatatlan kapocs

Cső-Mária

Az őrszem nehéz, szürke léptei lassan elhalványultak a csarnok fémrácsain. A tizenkettes pad felett a visszajelző fény zöldje még vibrált a feszültségtől, de a lefojtott levegő végre megmozdult. Alinda tüdeje kapkodva nyelte a páratelt gőzt, miközben a hajtókar tompa morajlása újra felvette a megszokott, gépies ütemet.

A szomszédos sor felől egy halk kattánás törte meg a monoton zúgást. János, a G534-es alany, óvatosan feljebb tolta a saját ellenállás-kapcsolóját. A férfi megviselt, izzadt arca a nagymama felé fordult. Nem szólt semmit — a csarnok mikrofonjai nem túrték a

felesleges hangokat —, de a mozdulata egyértelmű volt: próbált egy minimális terhet átvállalni a szomszédos hálózati ágról, hogy az idős asszony megroggyant térdei megpihenhessenek egy pillanatra.

A nagymama azonnal észrevette a műszer apró kilengését. Fejét alig észrevehetően megrázta, tekintetét szigorúan a kopott pedálokra szegezte. A kolónia íratlan törvénye szerint a felajánlott segítség többet értett, mint a túlhajszoltság; ha a rendszer aszimmetriát észlelt két áramkör között, mindkét pad fejadagját megvonták.

- Hajtsd a magadét, János - formálta némán a szót a szája, miközben izmai újra megfeszültek.

De a szigorú elutasítás mögött ott bújkált valami, amit Alinda is tisztán látott. A nagymama csontos ujjai egy pillanatra elernyedtek a kapaszkodón, és a tekintetében megszelídült az évtizedes fásultság. A férfi kitartó, névtelen törődése az egyetlen menedék volt a csarnok hideg vasfalai között. A nagymama tiltakozott, mert védeni akarta a férfit és önmagát, mégis, ebben a néma elutasításban több melegség rejlett, mint a kolónia teljes energiahálózatában.